

דוד (ניאו) בוחבוט שלד זהותי

*

נתחסלו זבובי טרדה במחי כף יד.
הינד, הינד! כמה פשוט לשקט בנחת.
אולי אוכל כך גם אני,
לבל א מעד,
להמחץ כמו זבוב עלוב
במחי כף יד.

אצא עכשו אל הכרמים, אל התפרחת,
אשב על סלע שיזכר את ישבני.
ואעבר ביהרה מפח אל פחת
עד שאזכר שאין דבר שהוא אני.

הינד, הינד! לעד אשוב על צעדי.
הינד, הינד! עד שאמר לצעד: די.

*

ופתאום אני פוחד שתפל עלי תקרה
השמים רועדים כמו אשה חולה בראש
דודה שולה יודעת לדבר עם שדים
היא קוראת בידיים שורות נהדרות
מקפלת עמודים מגיר לא ממשי
ותוחכת לכיס שגוען.

שמים רועדים כמו אשה חולה בראש,
וצורבים כמו מדונה מתילדת בקבה.

שלד זהותי מבתר לחלקים,
תקליט מלא סדקים.
שלד זהותי.

*

את

הרעש שמונע נחלה של זמן.
השקט העדין של הבשלת העור.
קשוח המתעדרן בקמט הרמה.
טרוף המסתמן בתוך מצפן שחור.
טרוף המסמן לי דרך לא לחזור.

אני

אויב השגעון שלך
דם
נגר מהאסון שלך
סוס
גוע בארנה שלך
אדם
שבע בחנה שלך.

*

פתרתי אותך כמו תשבץ,
והיית מצחצחת משקר,

אולי זוגנו זה לזה לשלשל צנארים?
אולי מחר נתחפש לשברים של לב
ונרוץ לקטף תקוות מהעץ?

אולי מחר נתחנה לסבתא ונכד
ונרשה להחזיק יד ביד?

אולי מחר נמות יחד
בתוך ארון אחד?